

ก๊อง บ็องบิสิต มก. รุ่น ๒๓๗

เมื่อปี ๒๕๑๐ เป็นปีแรกที่น้องๆ เข้ามหาวิทยาลัย มาเรียนในบางเขน ในช่วงเวลานั้น น้องซึ่งเป็นน้องเล็กสุดที่พี่ๆ จำเป็นต้องเอาใจใส่ดูแลและควบคุมให้น้องคุ้นเคยกับชีวิตความเป็นอยู่ของชาวบางเขน ในระยะแรกมีน้องบางคนงอแงตามภาษาเด็ก ไม่คุ้นเคยกับความกดดันของพี่ๆ แต่ก็ในช่วงระยะเวลาอันสั้น หลังจากนั้นน้องๆ ของพี่ก็ซึมซับความเป็นลูกสีเขียวไว้ได้อย่างสมบูรณ์ ตามแบบอย่างของลูกสีเขียวที่รุ่นพี่ของเราได้ถ่ายทอดให้สืบทอดกันมา การที่น้องได้รับการฝึกให้มีความเคารพในอาวุโส มีความอดทนอดกลั้น ทำให้น้องของพี่เติบโตขึ้นตามลำดับด้วยความสง่างาม เป็นกำลังสำคัญของชาติบ้านเมือง มีหลายคน ที่ได้รับความไว้วางใจให้ดำรงตำแหน่งสำคัญระดับสูง ทั้งในภาครัฐและเอกชน ซึ่งพี่ๆ รุ่น ๒๓๗ ทุกคนดีใจและเฝ้าติดตามความสำเร็จของน้องๆ มาโดยตลอด

ในโอกาสที่น้องจัดงานครบรอบ ๕๐ ปี นนทริบาน วันวานที่ไม่ลืม แสดงว่าน้องๆ ยังมีความรักใคร่กลมเกลียวกันอย่างแน่นแฟ้น ซึ่งพี่ๆ ทุกคนขอแสดงความยินดีและอวยพรให้น้องของพี่จงโชคดี มีสุขภาพแข็งแรง คิดอะไรที่ดี ก็ขอให้ประสบความสำเร็จดังที่คิดทุกประการ

พลตรีเขตต์ณรงค์ สุเสวี

ถึง บัณฑิต รุ่น ๒๗ ทุกคน

ขอชื่นชมจากใจที่ รุ่น ๒๗ ร่วมกลุ่มกันอย่างเหนียวแน่น จนมีอายุครบ ๕๐ ปี นับจากวันแรกที่ได้อยู่ในรั้วสีเขียว (มหาวิทยาลัย เกษตรศาสตร์) จนถึงได้จัดงาน “๕๐ ปี นนทริบาน วันวานที่ไม่ลืม”

หากจะพูดถึงวันวานนี้พี่ไม่ลืม ดูเหมือนว่า จะเป็นวันแรกในเดือนแรกที่ทุกคนนั่งอยู่ใน “อาคารเทพศาสตร์สถิตย์” ดูแต่ละคนหน้าตาเด็กๆ บ๊องแบ้ว ระคนตื่นเต็น และน่าจะมีคำถาม อยู่ในใจ “พี่ๆ จะประชุมพวกเราเรื่องอะไรหว่า” หนึ่งในเดือนในอาคารเทพศาสตร์สถิตย์ ผมและ คณะกรรมการปกครอง (รวมถึง พล.ต.เชตนรงค์ สุเสวี ประธานปกครองขณะนั้น) Senior ทุกคน คิดว่า วิธีอบรมและปฏิบัติต่อน้อง รุ่น ๒๗ ขณะนั้นเป็นวิธีที่ดีที่สุด ที่จะให้ทุกคนอันมาจากต่างถิ่น ต่างสถานที่ได้อยู่ร่วมกันอย่างเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน มีความรัก ความสามัคคี มีความเสียสละ ช่วยเหลือซึ่งกันและกัน ไม่มีความเห็นแก่ตัว มีใจสงเคราะห์และช่วยเหลือผู้อื่น มีน้ำอดน้ำทนต่อ อุปสรรคทั้งหลายที่ต้องพจญในอนาคต ทั้งมีความตั้งใจแน่วแน่จะต้องช่วยให้ทุกคนจบการศึกษา ในรั้วสีเขียว

ในช่วงหนึ่งเดือนในอาคารเทพศาสตร์สถิตย์ มีเหตุการณ์มากมายของ รุ่น ๒๗ เนื่องจาก ความ ไม่สabarมณัและไม่เข้าใจระบบที่พวกผมให้การอบรม (เพราะเราไม่บอกเป้าหมาย และวัตถุประสงค์) ผมและคณะฯ ต้องการให้เกิดความเข้าใจภายหลังจากมีพิธีรับน้องใหม่ (ซึ่งพวกเราก็เข้าใจดี และซาบซึ้ง) ทำให้เกิดอารมณ์โกรธ ชิงชัง ถึงขั้นหนีกลับบ้าน รวมทั้งถูกทำโทษ กรณีกลับบ้านและ ขอลาออก ไม่มาเรียน (ขณะนั้นยังไม่ครบเดือน) คณะกรรมการปกครองทั้งชาย-หญิง ต้องตามไป ถึงบ้าน อธิบายให้ผู้ปกครอง พ่อ-แม่ เข้าใจระบบที่เราอบรมหลายครั้ง และขอให้พูดกับลูกหลาน แกมขอร้องให้กลับมาเรียน รวมทั้งได้ให้ความมั่นใจว่า ลูกหลานจะไม่ได้รับอันตรายอย่างเด็ดขาด ในมหาวิทยาลัย เราจึงมีข้อกำหนดเข้มงวด มิให้รุ่นพี่ (ปี ๒ - ปี ๕) แต่ต้องถูกตัวรุ่นน้องเด็ดขาด จนทำให้พวกเรา รุ่น ๒๗ หลายคนมาร่วมกันทุกวันนี้ กรณี รุ่นนี้ที่มีคนโกรธแค้นระบอบอบรมมากๆ จนถูกลงโทษให้โดดน้ำข้างอาคารเทพศาสตร์สถิตย์ (ชื่อ เดชนันต์ ถึงแสง ต่อมาได้เป็นประธาน ปกครอง) ดำลงไปใต้ท้องบ่อเป็นเวลานาน จนกรรมการฯ ที่อยู่คณะประมงต้องลงมหา ทำเอา ทุกคนในกรรมการฯ หัวใจแทบวาย ยังมีเหตุการณ์อีกมากมายของ รุ่น ๒๗ กล่าวในที่นี้คงไม่จบแน่

สุดท้ายผมภูมิใจในเกษตร รุ่น ๒๗ ทุกคนที่ประสบความสำเร็จจนถึงวันนี้ และคิดว่าชีวิตในอาคารเทพศาสตร์สถิตย์ และในรั้วสีเขียวเป็นส่วนหนึ่งในหลายๆ ส่วนที่ทำให้ทุกคนประสบความสำเร็จในชีวิตและหน้าที่การงาน จนรับราชการเป็นข้าราชการผู้ใหญ่ระดับสูง เป็นถึงรัฐมนตรีก็มี เป็นผู้แทนของประชาชนก็มี เป็นเจ้าของธุรกิจก็มี รวมถึงเป็นครู-อาจารย์ ถึงระดับผู้ทรงคุณวุฒิระดับสูงมากมาย

ขอทุกคนจงคงความรัก ความสามัคคี เป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน ช่วยเหลือกันและกัน และสงเคราะห์ช่วยเหลือสังคม ดังปรากฏชัดเจนในงานวันที่ ๒๗ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๖๐ และขอให้ทุกคนรวมทั้งครอบครัว จงมีความสุขพลานามัยสมบูรณ์ ปราศจากโรคภัยไข้เจ็บตลอดชีวิตจะหาไม่

รักและคิดถึงทุกคน

เล็ก สุวรรณธาดา

อดีตผู้อำนวยการสำนักนโยบายและแผนอาชีวศึกษา

สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา

กระทรวงศึกษาธิการ

โทร. ๐๘๑ ๓๗๕ ๕๐๔๗

ถึง น้องๆ KU 27 ทุกท่าน

เวลา ๕๐ ปี ครึ่งศตวรรษนี้จริงๆ แล้วมันนานมากๆ เลย นานมากพอที่พี่ไม่สามารถจะจำ Freshy ได้แม้แต่คนเดียว ก็มีหลายท่านที่เคยมีภารกิจ การงานร่วมกัน คู่ンเคยกัน แต่ก็รู้ว่า เป็นน้อง Freshy จน พลเวท สื่อสารมา จึงได้ทราบ น้องๆ เรา หลายท่านประสบความสำเร็จในหน้าที่การงาน ได้รับใช้ชาติบ้านเมือง เป็นความภาคภูมิใจของ ครอบครัว รุ่นและสถาบัน ส่วนที่แม่นานแสนนานก็ไม่เคยลืม คือ บรรยากาศในวันที่มีแข่งรักบี้ ระหว่างมหาวิทยาลัย จำได้ถึงพิธีตัดไม้ข่มนาม โดย ไชยบุญย์ สุทธิผล ในบางเขนบรรยากาศการเชียร์ ในสนามแข่ง เกษตรเราภูมิใจในสัญลักษณ์มือบอกรักเพลงเชียร์ที่จะร้อง ไม่ต้องยกป้ายเหมือน สถาบันอื่น เราสนุกสนานไม่รู้เหน็ดเหนื่อย ทุกคนจะไม่ลืมบรรยากาศในอาคารเทพศาสตร์สถิตย์ ในตอนซ้อมเพลงเชียร์ น้องๆ ทุกคนจะรู้สึกซาบซึ้งด้วยบรรยากาศอันชื่นมื่นในวันถอดหมวกเขียว รู้ซึ่งถึงความรักห่วงใยที่เรามีต่อกัน เราอยู่ร่วมหอกัน กินข้าวหม้อเดียวกัน (หม้อเจ็ลเล็ก) เพียงหนึ่งปี ที่อยู่ด้วยกัน แต่ความสัมพันธ์ ความผูกพันของเลือดสีเขียวยังไม่เคยจืดจาง

อายุเฉลี่ยของ KU 23 อยู่ที่ ๗๒-๗๓ ปี เฉลี่ยของรุ่น ๒๓ ก็น่าจะอยู่ที่ ๖๔-๖๕ ปี ด้วยอายุ พวกเราขนาดนี้ น่าจะแก่เท่าเทียมกัน ขึ้นอยู่กับนาฬิกาชีวิตที่เดินเร็วหรือช้าต่างกัน และการดูแลสุขภาพ รุ่น ๒๓ ก็ต้องจากไปหลายสิบคน พวกเรายังอยู่ก็ขอให้ดูแลสุขภาพ อย่าปล่อยให้เป็นภาระ ของลูกหลานต้องมาดูแลมาก ขอให้ยุติกันอร่อยทุกๆ คน

ด้วยความรักและผูกพัน

(นายวิบูลย์ ภาณิตวงศ์)

ประธานเชียร์

๒๗ สิงหาคม ๒๕๖๐

ความทรงจำ

ไม่น่าเชื่อว่า ๕๐ ปี ได้ผ่านไปอย่างรวดเร็ว นึกถึงวันแรกที่พี่ใหม่และน้องใหม่ได้มาพบกันเป็นครั้งแรก พี่ใหม่ก็คือ พวกพี่ๆ KU 23 และน้องใหม่ก็คือ น้องๆ KU 27 พี่ใหม่ก็พยายามทำตัวให้ขี้ขลาดๆ หน่อย ตามที่เราเคยเห็นพี่ๆ เขาปฏิบัติกับเรามาก่อน น้องใหม่ก็พยายามทำตัวให้เรียบร้อย ไม่สะดุดตาพวกพี่ๆ

ความประทับใจที่มีกับรุ่นน้องๆ รุ่นนี้ ก็คือ ความร่วมมือของน้องๆ ที่ทำตามพี่ๆ เขาบอกไม่ว่าจะให้วิ่ง เดินเร็วๆ ร้องเพลงซ้ำแล้วซ้ำอีก หรือยืนนานๆ เท่าที่พี่ๆ จำได้ ก็คือ ไม่มีใครพยายามก่อความหนักใจให้พวกพี่ๆ เลย ซึ่งก็ต้องขอขอบคุณน้องๆ มาในทีนี้ด้วยค่ะ

ที่จริงธรรมเนียมที่พี่ๆ ปฏิบัติกับน้องๆ นั้น ก็เป็นประเพณีที่ปฏิบัติสืบทอดกันมา โดยมีจุดประสงค์ว่า เมื่อน้องๆ ได้รับความกดดันจากพี่ๆ ก็จะรวมตัวและเกาะกลุ่มกัน ถ้าน้องๆ สังเกตก็จะเห็นว่า พี่ๆ รุ่นไหนดูเหนื่อย น้องๆ ก็จะรวมตัวและสามัคคีกันมาก และความผูกพันเหล่านี้จึงสืบทอดมาจนถึงปัจจุบัน

พี่และเพื่อนๆ มีความภูมิใจที่เราได้มาดูแลน้องๆ KU 27 เมื่อได้เข้ามาอยู่ในรั้วสีเขียวด้วยกัน และได้รับความร่วมมือปฏิบัติตามธรรมเนียมที่เราได้รับการถ่ายทอดมาจากพี่ๆ รุ่นก่อนเรา ขอขอบคุณที่น้องๆ ยังนึกถึงพวกพี่ๆ และเชิญเราให้เรามาร่วมฉลองในงานครบรอบ ๕๐ ปี ของน้องๆ KU 27 ค่ะ

จากพี่ KU 23

แหวไว (รัตนสาขา) เสนิงค์ ณ อยุธยา

ในโอกาสนิตยภัต รุ่น ๒๗ ได้ร่วมกันจัดงาน
ครบรอบ ๕๐ ปี ที่ได้มีโอกาสเข้ามาร่วมเป็น “ลูกสีเขียว”
ในฐานะที่เป็นรุ่นพี่คนหนึ่งที่ได้ใกล้ชิดและดูแลน้องๆ ผู้หญิง
ของรุ่นมาตั้งแต่เริ่มเข้าเรียนในตำแหน่ง อตร.หญิง น้องๆ
อาจจะลืมเลือนภารกิจอันสำคัญนี้ ภูมิใจที่ได้รับเลือกให้มาทำหน้าที่
ต่างๆ ที่ความรู้สึกในวันแรกที่ทราบ จำได้ว่า ตกใจและตื่นเต้นมาก รวมทั้ง
ไม่แน่ใจว่า จะทำได้หรือไม่ แต่ก็ได้รับกำลังใจและคำแนะนำจากเพื่อนๆ หลายคน ซึ่งได้รับปากว่า
จะช่วยกันทำงานอย่างเต็มที่

น้องๆ คงทราบว่า พวกเราทั้งรุ่นพี่และรุ่นน้อง ต่างก็เหน็ดเหนื่อยด้วยกันมาหลายเดือนกว่าจะ
เสร็จสิ้นภารกิจ โดยที่กิจกรรมเหล่านี้เป็นการสืบทอดจากรุ่นพี่สู่รุ่นน้องมาเป็นเวลายาวนาน เป็นที่
ยอมรับกันว่า เป็นภารกิจที่ปลูกฝังให้น้องทุกคนเกิดความรัก ความสามัคคี และความผูกพันในระหว่าง
เพื่อนร่วมรุ่นตลอดมา จนถึงวันนี้ วันที่ครบรอบ ๕๐ ปี ของการร่วมรู้จักกันมา ในส่วนตัวพี่มีความซึ้งใจ
และขอบคุณน้องๆ ทุกท่านที่ยังระลึกถึง และได้เชิญมาร่วมพบปะสังสรรค์ด้วยกันในวันนี้

สุดท้ายนี้ขอแสดงความยินดีและชื่นชมกับน้องๆ ทุกท่านที่ได้เจริญรุ่งเรืองทั้งในชีวิตและ
การงาน จนประสบความสำเร็จในทุกวันนี้ อีกทั้งยังดำรงรักษาความดีงามและเกียรติยศของตนเอง
ได้ด้วยดีตลอดมา ยังประโยชน์แก่ส่วนรวมและประเทศชาติของเรา ขอให้ทุกท่านโชคดี มีความสุข
และมีสุขภาพสมบูรณ์แข็งแรงตลอดไปค่ะ

เสมอมา (สีหะราช) หม่อมราชวงศ์
ดิฉันแม่ มก. วันที่ 23
1

อธิบดีตำรวจหญิง

ความรู้สึกจากใจ ถึงน้อง KU 27

เกษตร รุ่น ๒๗ เป็นรุ่นสุดท้ายที่มีทั้ง Super senior และ Senior คอยดูแลตอนเข้ามาปี ๑ จึงไม่แปลกใจที่จะทำให้มีความสามัคคีกันมากกว่ารุ่นหลังๆ ผมยังจำได้ดีสมัย ปี ๒๕๑๐ ที่รุ่น ๒๗ ตั้งชื่อทีมว่า Zero เนื่องจากพวกรุ่นพี่เชื่อว่า ปี ๑ มีสิทธิเท่ากับศูนย์ ทุกคนดูสนิทสนมและรักใคร่กลมเกลียวกันดี เวลาผ่านไปรวดเร็วเหลือเกิน ปีนี้ ๒๕๖๐ แล้ว เท่ากับว่าพวกท่านได้คบหากันมาถึง ๕๐ ปีเต็ม หลายคนประสบความสำเร็จในชีวิตราชการ บริษัทเอกชนและอาชีพส่วนตัว หลายคนก็จากพวกเราไปก่อนเวลาอันควร

ในโอกาสที่พวกท่านจะเฉลิมฉลองมิตรภาพอันยาวนานถึงกึ่งศตวรรษนี้ คงไม่มีคำอวยพรใดที่จะดีไปกว่าการขอให้ทุกท่านมีสุขภาพแข็งแรง สามารถร่วมงานฉลองครบ ๖๐ ปี และ ๗๐ ปี ในโอกาสต่อไป

สุดท้ายขอเอ่ยคำในใจว่า รักน้องรุ่นนี้มากที่สุด

รศ.ดร.ศรัณย์ วรธนัจฉริยา (KU 23)

ผู้ทรงคุณวุฒิพิเศษ

ภาควิชาเศรษฐศาสตร์เกษตรและทรัพยากร

คณะเศรษฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

“จารึกไว้ในดวงจิต”

(๑) คำนวนั้น ผมก้าวลงจากสเทจเตี้ยๆ ในอาคารเทพศาสตร์สถิตย์ หลังจากเช็ค (เรียก) ชื่อน้องใหม่เสร็จแล้ว ในฐานะรองอธิบดีตำรวจ ผมเดินออกมาหน้าอาคารเทพฯ มองหาจักรยานคู่ชีพเพื่อกลับไปเตรียมการเรื่องอื่นๆ ต่อไป เสียงโหวกแหวกของรุ่นพี่ กรรมการปกครองและหัวหน้าหอเพื่อเรียกแถว จะพาไปเดิน-วิ่ง ตามที่ได้เตรียมการไว้แล้ว หลังจากร้องเพลงเชียร์เสร็จ คิมนึกกิจกรรมออกกำลังกาย คงจะหนักหน่อย เพราะเป็นคืนสุดท้ายของการซ้อมร้องเพลงเชียร์ พรุ่งนี้ก็จะรับน้องแล้ว

ผมเจอจักรยานแล้วก็จึงเดินออกมา เลี้ยวไปทางสระน้ำด้านข้างอาคารเทพฯ ถ้าจะขี่ไปทางแดรี่ควีน ผ่านบาร์ร้านอาหาร ก็คงเจอกับแถวหอหญิงที่เริ่มพาน้องไปทำกิจกรรมที่สวนนอก ผมจึงจักรยานเดินไปได้นิดเดียวก็เจอกับพวกปี ๔ ปี ๕ และปี ๓ บางคนกำลังทำ “รางโคลน” (ที่หลายคนเชื่อว่าโคลนผสมขี้หมู แต่ผมไม่เชื่อ) ผมหยุดดูและทักทายกันสักครู่ ก็จึงจักรยานอ้อมไปข้างสนามบาสมาขึ้นถนนอีกทีหน้าหอ ๓-๔ แล้วขี่กลับหอ ที่หอยังไม่ได้เตรียมอะไรมา เพื่อไม่ให้น้องตื่นกลัว

ผมเอาแฟ้มปกครองนิสิต ที่ประธานปกครองคนเก่ามอบให้ประธานฯ รุ่นนี้มาดู เพราะได้รับมอบหมายจากประธานฯ มาว่า “เฮ้ย ดม ! มึงสำนวนดี ช่วยร่างหนังสือลงโทษคนทำผิด ตอนรุ่งเช้าให้ตี แล้วมึงหาไอ้คนโดนตีลงน้ำให้ด้วยนะ เอาไอ้พวกโปโลน้ำแหละดี มันว่ายน้ำแข็ง หาไอ้พวกปี ๓-๔-๕ ปีละคนสองคน ให้ได้สัก ๕ คน นะโว้ย” พร้อมทั้งยื่นแฟ้มเก่าให้ผม พวกเราตามสำนวนเดิม “พี่น้องลูกสี่เขียวทั้งหลาย ข้าพเจ้ารู้สึกเสียใจเป็นอย่างยิ่ง ที่ต้องปลุกท่านขึ้นมาในยามวิกาลแบบนี้.....” ไอ้คนที่โดนตีลงน้ำ ผมมันบอกมันหมดแล้วทุกคน ตอนก่อนประชุมน้องใหม่ตอนหัวค่ำ ผมให้อั้มห่วย อั้พจน์ อั้นัย เพื่อนผมไปช่วยหารุ่นปี ๓ ปี ๔ ให้ด้วย ผมเตรียมแม่โขงไว้ให้แล้ว

เสร็จงานที่ได้รับมอบหมายแล้ว ผมยังคงนั่งอยู่ที่โต๊ะ เสียงตะโกนสั่งแถว ตะโกนว่า “ไม่เคยเรียนลูกเสือหรือไง เข้าแถวไม่เป็น ไม่รู้ซ้าย-ขวา กลับบ้านไปเลี้ยงควายไป” และเสียงแกล้งด่าว่าเรื่องอื่นๆ อีกจิปาถะ เมื่อเสียงจากฝึกแถวห่างออกไป ผมกลับมานึกทบทวนถึงคำกล่าวของอาจารย์ปกครองที่ท่านเรียกพวกเราฝ่ายปกครองเข้าประชุม เพื่อซักซ้อมความเข้าใจและกำชับเรื่องรับน้องใหม่เมื่อบ่ายวันนี้

“พวกคุณต้องเข้าใจกันก่อนว่า คำว่าประเพณี แปลว่าอะไร ประเพณีต้องเป็นสิ่งดีสิ่งงามที่ปฏิบัติต่อเนื่องกันมา ประเพณีใดที่ทำแล้วไม่ดี มันก็จะจบไปไม่ช้า ประเพณีรับน้องใหม่ก็เหมือนกัน ถ้าพวกคุณทำไม่ดีมันก็จะจบเร็ว พวกคุณต้องยึดถือหลักการที่วางเอาไว้ว่า เพื่อให้รุ่นน้องมีความสามัคคี เคารพรุ่นพี่ และรักสถาบัน ดังนั้นต้องไม่มีการกลั่นแกล้ง การแกล้งแค้น การใช้อารมณ์

การเอามัน ตามเพื่อน ๆ พวกคุณต้องระวังไม่ให้เกิดการบาดเจ็บ จนนำไปสู่สภาพพิการได้ ต้องคอยระวังน้องใหม่บางคนที่เขามีอาการพลุ่งพล่าน ทำร้ายรุ่นพี่ได้เช่นกัน และถ้าเกิดเรื่องอย่างนั้น ต้องอย่าซ้ำเติม โหมไฟ แต่ต้องพาออกไปปล่อยใจ และปรับความเข้าใจ พวกปี ๔ ปี ๕ ผมไม่กลัวนัก กลัวก็แต่พวกปี ๒ ปี ๓ ที่ยังคิดแต่เอามัน เอาคืน เพราะสปีรียังแรงอยู่ ผมจะบอกพวกคุณให้ว่า คินนี่ท่านอธิการฯ ท่านจะมาสังเกตการณ์ด้วย จึงขอกำชับให้ทุกคนช่วยกันดูแลการรับน้องคินนี่ให้ดี ที่ผมไปเรียนในต่างประเทศ เขาก็มีการรับน้องใหม่เหมือนกัน เราเอาของเขามานะ แต่มาทำกันจน จะบานปลาย หลังๆ มาเนี่ย เริ่มมีผู้ปกครองร้องเรียนกันมาแล้วนะ ผมเองจบมาหลายปีแล้ว แต่ยังมี จดหมาย การ์ดอวยพรปีใหม่ ให้กับเพื่อนร่วมรุ่นกันทุกปี พวกรุ่นพี่-รุ่นน้องก็ยังรักทักทายช่วยเหลือ กันดี ผมอยากให้ประเพณีรับน้องใหม่อยู่ไปนานๆ นะ พวกคุณไปคิดดูก็แล้วกัน” คำกล่าวของอาจารย์ ดอกเตอร์ท่านนั้นยังคงฝังใจผมอยู่ตลอดมา

(๒) ประมาณปลายปี พ.ศ. ๒๕๑๔ ณ จังหวัดภูเก็ต ผมได้รับคำชวนจากหัวหน้าสถานีประมง จังหวัดภูเก็ต พี่เจริญ จิระสถิตย์ (ปัจจุบันท่านไปสู่สัณปรายภพแล้ว) ให้ไปร่วมทานเลี้ยงเพื่อต้อนรับ ท่านปลัดกระทรวงฯ และบุตรชายของท่าน ซึ่งเดินทางมาราชการที่ภูเก็ต เสร็จงานเลี้ยง พี่เจริญ ซึ่งเป็นพี่ใหญ่ของหลายๆ หน่วยงานในภูเก็ต ก็เตรียมจะไปจ่ายเงินที่เคาน์เตอร์ ตามธรรมเนียม ชาวกระทรวงเกษตรฯ ที่ร่วมกันเลี้ยงท่านผู้ใหญ่ที่เดินทางมาภูเก็ต แต่ท่านปลัดกระทรวงฯ เบรคเอาไว้ พร้อมบอกกล่าวขอบคุณทุกคนที่มา แต่ท่านจะขอเลี้ยงทุกคนในมือนี่ พวกเราต่างก็กราบขอบคุณท่าน ด้วยใจจริง

เสร็จจากทานข้าวกันแล้ว บางหน่วยงานที่อยู่ไกลต่างก็ขอลากลับกัน แต่พวกเราซึ่งเป็น ลูกน้องเก่าของท่าน ก็พากันไปส่งท่านที่โรงแรมซึ่งอยู่ใกล้กัน ระหว่างทางบุตรชายของท่าน เดินชม เปลือกหอยสวยงามที่วางขายไว้อยู่สองข้างทาง พอถึงร้านหนึ่งที่คงจะมีเปลือกหอยชนิดแปลก บุตรชายท่านปลัดฯ จึงเดินตรงเข้าไปเลือกซื้อได้ถุงใหญ่ พี่เจริญของผมเป็นไอ้เสือปืนไวเช่นเคยครับ เตรียมจะควักกระเป๋าตังค์จ่ายเงิน แต่ถูกท่านปลัดฯ เบรคไว้เป็นครั้งที่สอง ท่านห้าม

“คุณเจริญอย่าเลย ให้เขาจ่ายของเขาเองเถอะ เป็นของชอบ ของสะสมของเขา เขาจะได้มีความภูมิใจในของของเขา” บุตรชายท่านปลัดฯยกมือขึ้นไหว้พี่เจริญ พร้อมกับบอกว่า “ผมขอจ่ายเอง ดีกว่าครับท่านหัวหน้า”

พี่เจริญยิ้มเก๋ๆ ที่ไม่ได้จ่ายเงิน แต่ก็ยังอยากจะช่วยอยู่ จึงรับถุงเปลือกหอยมาจากแม่ค้า พร้อมกับบอกว่า ถ้าอย่างงั้นผมช่วยถือให้ครับ แล้วพี่เจริญก็หิ้วถุงออกมา ผมรีบเข้าไปขอร้องจากมือพี่เจริญ เพื่อให้พี่เจริญได้เดินคุยไปกับท่านปลัดฯ ต่อไป บุตรชายท่านปลัดฯ รีบเข้ามาขอถุงเปลือกหอยจากผม พร้อมกับบอกว่า “ผมไม่ชอบบวมน้ำๆ ครับ ขอผมถือเองดีกว่าครับ ผมเป็นรุ่นน้องไม่ชอบบวมน้ำรุ่นพี่” ในรถแลนด์โรเวอร์ช่วงสั้นที่มีพี่เจริญเป็นผู้ขับกลับบ้านพักที่อำเภอมะขาม เมื่อพ้นตัวเมืองที่มีรถลาขับกันหนาแน่นแล้ว ผมก็คุยกับพี่เจริญว่า

“พี่เรณูครับท่านเป็นผู้ใหญ่ที่น่าเคารพมากๆ นะครับ”

“ใช่ดม ท่านเป็นอย่างนี้เสมอมา ไม่เคยให้ลูกน้องเลี้ยงเลย ลูกชายท่านก็ช่างดีเหมือนคุณพ่อเนะ”

“ครับพี่เรณู ผมสงสัยว่า ถ้าเป็นหน่วยงานอื่นที่ไม่ใช่เกษตร จะเป็นอย่างไรบ้างครับ”

“เออ ดม เพื่อนผมที่อยู่ฝ่ายปกครองนะ เขาบอกว่าถ้านายมาทีนะ เท่ากับเงินเดือนทั้งเดือนเลยละ ยิ่งถ้านายพาครอบครัวลูกเมียมาด้วย ต้องเท่าไรเท่ากัน ต้องขอพิมพ์มือไว้กับเจ้าของร้าน เจ้าของโรงแรม และเจ้าของไนต์คลับ ที่ลูกหลานนายขอให้พาไป พวกเรานะโชคดีมาก ที่มีเจ้านายอย่างนี้ และลูกชายของท่านก็ยังนับถือกันว่า พวกเราเป็นรุ่นพี่รุ่นน้องกัน” ผมฟังแล้วเห็นจริงตามพี่เรณูหัวหน้าผมจริงๆ

อุดม ปาติยเสวี
อดีตหัวหน้าหอโหล

จาก ๑๖ พี่ๆ ในน้องๆ ได้ทราบ

ขอแสดงความยินดีกับน้อง เกษตร รุ่น ๒๗ ที่เป็นเพื่อนกันมาครบ ๕๐ ปีแล้ว และยังถูกหล่อหลอมเป็นเกษตรลูกสีเขียวน มาแล้ว ๕๐ ปี เช่นเดียวกัน จำกันได้ไหม ที่นั่งในอาคารเทพศาสตร์สถิตย์ ที่มีรุ่นพี่ๆ ยืนตะโกนอยู่รอบๆ จำการร้องเพลงเชียร์รักบี้ที่สนามกีฬาฯ หรือจำการปลูกผักที่ริมรั้ว ขนานกับถนนงามวงศ์วาน ตั้งแต่ประตู ๑ ถึงประตู ๒ อีกทั้งจำงานลีลาศใต้ร่มกลางทุ่งบางเขน และงานเกษตรแห่งชาติได้ไหม ที่กล่าวมานี้ แค่เหตุการณ์เพียงน้อยนิด ยังมีเรื่องที่เราจดจำอีกมากมาย ด้วยกิจกรรมมากมายเหล่านี้ เป็นเบ้าหลอมให้น้องๆ เป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน สิ่งวิญญาน “เกษตร รุ่น ๒๗” ได้ลึกซึ้ง นั่นคือ ตลอดระยะเวลา ซึ่งเริ่มตั้งแต่ ๕๐ ปีที่แล้ว เป็นต้นมา

กล่าวย้อนไป ตอนเปิดเทอมเมื่อต้นปี ๒๕๑๐ ที่น้องนิสิตรุ่น ๒๗ ทุกคนมาลงทะเบียนเรียน พวกนิสิตปี ๔ ก็ลงทะเบียนด้วย ได้รับข่าวในวันนั้นเองว่า เกษตรจะลดหลักสูตรปริญญาตรี จาก ๕ ปี เป็น ๔ ปี โดยไม่ต้องทำวิทยานิพนธ์ ข่าวนี้ จะถือว่าเป็นข่าวดี ก็คงถูกสำหรับผม เพราะเรียนอีกปีเดียว ก็จะจบหลักสูตรเป็นบัณฑิตแล้ว แต่ทำให้รุ่นผมไม่มีโอกาสเป็น Super senior เป็นได้แค่ Senior ของรุ่น ๒๗ แล้วก็เรียนจบเลย เรา KU 24 จึงถือว่า KU 27 เป็น น้อง Freshy ของเรา

ในช่วงเวลา ๑ ปีเต็มๆ ที่เรา Freshy และ Senior อยู่ด้วยกัน เรามีกิจกรรมต่างๆ ที่ผมไม่เคยลืม ในช่วงเวลาขณะนั้น ยังไม่มีตำแหน่งหน้าที่ หรือคุณวุฒิเฉพาะตัว มาเป็นตัวกำหนด ทุกคนแต่ละรุ่น เป็นเพื่อนเหมือนกันหมด ไม่แตกต่างในระดับฐานะ มีแต่ขยันหรือขี้เกียจ คุยน้อยหรือคุยเก่ง และมีกิจกรรมทางสังคมที่แตกต่างกัน

ความทรงจำของผม เมื่อ ปี ๒๕๑๐ ที่น้องๆ อยู่ปี ๑ ผมทำกิจกรรมด้านจัดการแสดงต่างๆ ซึ่งมีรำอวยพรด้วย ได้ขอให้น้อง ๒ คน คือ **นงราม วราเวช** (เขมะโยธิน) และ **พันธุ์ศรี นิลมานันต์** (ธีราทร) ช่วยมาร่วมรำกับรุ่นพี่ๆ คือ **ผ่องพรรณ เกษเกษมสุข** (สุวรรณเพ็ญ) และ **สุปราณี อัมพิทักษ์** (ศรีสมบัติ) ได้มาฝึกซ้อมกันทุกวันในช่วงก่อนการแสดง ซึ่งผมประทับใจและจำไปหน้า และบุคลิกท่าทาง ของน้องทั้ง ๒ ในเวลานั้นได้ดี ว่าน่ารักเรียบร้อยมาก

ที่หอพัก ผมอยู่ตึก ๓ มีรุ่นน้องรุ่น ๒๗ อยู่ที่นี่หลายคน น้องห้องผม คือ **วุฒิศักดิ์ พรพรหมประทาน** ซึ่งเคยอยู่สถาบันวิจัยพืชไร่ห้วยโป่ง จังหวัดระยอง ทราบว่าโชคไม่ดี ได้จากไปนานแล้ว ตอนวุฒิศักดิ์ เข้ามาปีหนึ่ง คงจะงง ที่รุ่นพี่ห้องทั้ง ๒ คือ **ผมและพิสัย** (รุ่น ๒๖) ทั้งคู่เฝ้าเกือบทุกวัน คงจะสงสัยว่านี่เกษตรเขาเรียนกันยังไง นอกจากนั้น ยังมีน้องที่อยู่ห้องติดกันในหอเดียวกัน คือ **ดร.อำนาจ จรดวง**

ซึ่งเดี๋ยวนี มีบ้านอยู่ที่ซอยพหลโยธิน ๔๓ ด้วยกัน ก็ยังเป็นเพื่อนบ้านกันอยู่ นอกจากนั้น มีเพื่อนๆ และน้องๆ ที่เคยเรียนโรงเรียนเดียวกัน มาเข้ารุ่น ๒๗ หลายคน โดยเฉพาะที่เคยเรียนห้องเดียวกับผม ในสมัยเด็กๆ คือ **แม่เกียรติ เทพหัสดิน ณ อยุธยา** มาเข้าเกษตรในรุ่นนี้ **แม่เกียรติ**ได้ทำงาน จนอยู่ในตำแหน่งผู้บริหารระดับสูงที่กระทรวงเกษตรและสหกรณ์ นอกจากนั้น ยังได้พบน้องๆ ที่เรียน มัธยมโรงเรียนเดียวกัน คือ โรงเรียนกรุงเทพคริสเตียนวิทยาลัย และโรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัย ศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร บางคนเห็นมาตั้งแต่โรงเรียนเดิมแล้ว และในปัจจุบันก็ยังสนิทกันอยู่ เมื่อต่างก็จบเกษตรออกมาแล้ว ได้พบน้องๆ เกษตรรุ่น ๒๗ ที่ไปทำงานที่เดียวกับผม รวม ๔ หน่วยงาน คือ กรมส่งเสริมการเกษตร กรมส่งเสริมสหกรณ์ สำนักงานปลัดกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ และ สำนักงานมาตรฐานสินค้าเกษตรและอาหารแห่งชาติ และยังมีน้องรุ่น ๒๗ ได้เป็นสะใภ้รุ่น ๒๔ ที่สนิทกันมาก และน้องๆ หลายคน อยู่หน่วยงานในกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ เช่น สำนักงานเศรษฐกิจการเกษตร และกรมฯ ต่างๆ ได้ทำงานร่วมกัน หรือประสานงานกันบ่อยๆ นอกจากนั้น น้องๆ หลายคนเป็นอาจารย์ หรืออยู่กระทรวงอื่นๆ (อาทิ กระทรวงพาณิชย์) และภาคเอกชน ซึ่งก็ได้ร่วมงานอีกเหมือนกัน โดยเฉพาะตอนที่ทำงานวิชาการ หรือที่เกี่ยวข้องกับ ข้าว พืชไร่ และพืชน้ำมัน ซึ่งผมเคยรับผิดชอบเป็นเวลาหลายปี

เมื่อใดที่ผมได้ทำงานร่วม หรือได้พบกับน้องๆ เกษตร รุ่น ๒๗ มีความรู้สึกอบอุ่น สนิท ใจที่จะคุยอะไรก็ได้ และช่วยเหลือกัน เหมือนเราเป็นพี่น้องแท้ๆ ที่ร่วมอยู่ด้วยกันมาตั้งแต่ในรั้วบางเขน ถึงแม้เป็นระยะสั้นๆ เพียงปีเดียว แต่เป็นปีเริ่มต้นแห่งความประทับใจ ยังมีปีต่อไปที่จบออกมาแล้ว จนกระทั่งปัจจุบัน ผมดีใจมากๆ ที่น้องๆ เรียกผมว่า **พี่บุญ** หมายความว่า น้องให้ความสนิทสนม เหมือนวันเก่าๆ สมัยที่เราอยู่รั้วสีเขียวเดียวกัน

เมื่อน้องๆ ได้ตำแหน่งหน้าที่เป็นผู้บริหารในระดับกระทรวง และกรมฯ หรือได้ทำหน้าที่ เพื่อประเทศชาติและเพื่อสังคม ได้เป็นรัฐมนตรีหรือผู้บริหารในวงการเมือง ตลอดจนเป็นศาสตราจารย์ หรือศาสตราจารย์พิเศษ รวมทั้งเป็นผู้บริหารใหญ่ในภาคเอกชน ผมเกิดความภาคภูมิใจที่น้องๆ ของเรา ได้มีโอกาสทำงานสำคัญ ซึ่งหลายงานเป็นการเสียสละให้สังคม โดยเฉพาะท่านองคมนตรี **ดร.จรัสธาดา กรรณสูต** ที่เป็นอย่างภาคภูมิใจของพวกเราชาวเกษตรทั้งหมด

สำหรับท่านผู้อาวุโสเหล่านี้ เมื่อพบหน้ากันส่วนตัว ผมแอบเรียกชื่อเล่นๆ เหมือนที่เคยทำ มาก่อน เพราะว่าเป็นน้องของผม ถึงจะดำรงตำแหน่งแบบไหน ท่านทั้งหมดนี้ ก็คือ น้อง KU 27 ที่เราเคยอยู่ด้วยกันมา และอดไม่ได้ที่จะคุยให้เพื่อนหน่วยงานอื่น ทราบว่า ท่านผู้อาวุโสเหล่านี้ กับผมเป็นพี่น้องกัน

ความประทับใจที่ผ่านมานานนี้ คือ ผมได้เขียนเรื่องๆ หนึ่งเกี่ยวข้องกับอดีตในรั้วเกษตร มีข้อความตอนหนึ่งกล่าวถึง **หัวเข็มขัดบางเขน** ของผมที่หายไปแล้ว เมื่อ ๓๐ ปีก่อน จึงคิดถึง **“หัวบางเขน”** อยากได้คืนมากๆ เรื่องนี้ **แดง (ดร.พูลทรัพย์ วิรุฬห์กุล)** ได้อ่านพบ แล้วต่อมาได้เอา

ห้วงบางเขนที่เขาเก็บไว้ร่วม ๕๐ ปี มาให้ผมเฉยๆ ทำให้ผมดีใจมากๆ และมีความรู้สึกขอบคุณ **แดง** อย่างสุดหัวใจ ตอนนี้ไปใส่สายหนังที่ตลาดนัดจตุจักร และคาดอยู่เป็นประจำแล้ว ทุกครั้งที่หยิบห้วงบางเขนนี้มา ได้คิดถึงคนให้เสมอๆ

ผมเขียนบทความนี้ขึ้นมาอย่างพิถีพิถัน เพราะดีใจที่มีโอกาสได้เขียน เนื่องในวาระครบรอบ ๕๐ ปี แห่งชีวิตลูกสีเขียวของชาว KU 27 ซึ่งเป็นวาระพิเศษ ในชีวิตของน้องๆ ทุกคน เชื่อมั่นว่าการที่เรามาพบกันและอยู่ด้วยกันนานๆ นั้น ไม่ใช่เป็นเรื่องบังเอิญ แต่เป็นเพราะได้ทำบุญร่วมกันมา (จำมาจากไลน์)

เขียนจากใจของ พี่บู๊ (บู๊ คนเคยหนุ่ม) เกษตร รุ่น ๒๔
ชวาลวุฒ ไชยบุรี
อดีตอธิบดีกรมส่งเสริมสหกรณ์
และรองปลัดกระทรวงเกษตรและสหกรณ์

KU 26 ขอแสดงความยินดี ในโอกาสครบ ๕๐ ปี KU 27

ในนามของ KU 26 ขอแสดงความยินดีในโอกาสครบ ๕๐ ปี ของ KU 27 พวกเราโชคดีที่เรียนมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ นอกจากจะได้รับความรู้ตามสาขาที่เรียนแล้ว สิ่งสำคัญ คือ Unity จากการเป็นพี่เป็นน้อง ดำรงความเป็นหนึ่งเดียว คือ ลูกสีเขียวที่หล่อหลอมความรัก ความสามัคคี และความผูกพันต่อเนื่องมาถึงปัจจุบัน

KU26 และ KU27 ได้มีโอกาสร่วมกิจกรรมที่หลากหลายดำรงความเป็นเพื่อนเป็นพี่น้องมายาวนานกว่า ๕๐ ปี มีสิ่งดีๆ ที่เอื้ออาทรต่อกันมาอย่างต่อเนื่อง หลายเรื่องที่สำคัญเรามีใจให้กันและกันโดยอัตโนมัติ ไม่ต้องร้องขอทั้งในเรื่องส่วนตัวและเรื่องงาน

สังคมได้เห็นประจักษ์ชัด ในศักยภาพของ KU 27 ทั้งในการพัฒนาการเกษตร และการพัฒนาเศรษฐกิจสังคมของประเทศ โดยเฉพาะหลายท่านได้ดำรงตำแหน่งที่สำคัญ ทั้งในทางราชการ ภาคเอกชนและประชาสังคม เป็นที่เชื่อมั่นได้ว่าจะส่งผลให้ทุกท่าน และครอบครัว มีความสุขกาย สุขใจ พบแต่สิ่งที่ดีตลอดไป

ขอแสดงความยินดีอีกครั้งและขอบคุณที่ให้เกียรติ KU 26

อภิวัฒน์ เศรษฐรักษ์

ผู้แทน KU 26

อดีตอธิบดีกรมส่งเสริมคุณภาพสิ่งแวดล้อม

ครบรอบ 50 ปี นนทบุรีบาน วันวานที่ไม่ลืม

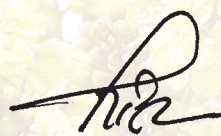
เรียน รุ่นพี่ เคย 27 และเคยอื่น ๆ ที่เคารพรัก

หากจะเปรียบเทียบปีนนทบุรีบานเมื่อ พ.ศ.2510 กับปีกำเนิดดินนนทบุรีเมื่อ พ.ศ.2486 จะเห็นว่ากำเนิดทั้งสองห่างกันพอสมควร ถ้าเป็นช่วงวัยของคนเราจัดเป็นช่วงห่างระหว่างพ่อแม่กับลูก และแสดงให้เห็นว่า เคยรุ่นพี่ของผมที่ร่วมกันจัดงาน “ครบรอบ 50 ปี นนทบุรีบาน วันวานที่ไม่ลืม” ขึ้นในโอกาสนี้ ล้วนเป็นผู้อาวุโสและคงแก่เรียน ทรงคุณวุฒิและวัยวุฒิทั้งสิ้น

เมื่อนับเวลาจากปีนนทบุรีบานเมื่อ พ.ศ. 2510 มาจนถึงวันนี้ นับได้ถึงกึ่งศตวรรษ และเมื่อรวมกับเวลาอายุที่แท้จริงของเคยแต่ละท่านคงเป็นเวลาค่อนศตวรรษทีเดียว กาลเวลาอันยาวนานเช่นนี้ ย่อมบ่มเพาะให้เกิดผล คือ ความรุ่งเรืองแก่ลูกนนทบุรีทุกรุ่น ท่านผู้เป็นเคยรุ่นพี่ของผม ที่ร่วมกันจัดงานขึ้นในโอกาสนี้ ล้วนประสบความสำเร็จรุ่งเรืองมาด้วยกันทั้งสิ้น หลายท่านมีความรุ่งเรืองในวิชาการสาขาของท่านจนก้าวขึ้นสู่ตำแหน่งทางวิชาการชั้นสูงสุด หลายท่านประสบความสำเร็จอย่างยิ่งในชีวิตราชการ มีไม่น้อยที่ได้ดำรงตำแหน่งอันสูงส่งทรงเกียรติ ในทางการเมืองและการปกครอง และอีกหลายท่านเช่นเดียวกัน ที่ประสบความสำเร็จในทางธุรกิจ นี่ย่อมเป็นข้อพิสูจน์ว่า ดินนนทบุรีสร้างแต่คนดี และให้แต่สิ่งดี ในขณะเดียวกันบรรดาลูกนนทบุรีเองล้วนแต่ใฝ่ดี และมุ่งสร้างสรรค์แต่ความดี

นับว่าผมโชคดีที่ได้เกิดมาเป็นลูกนนทบุรีคนหนึ่ง เป็นเคยที่ห่างจากเคยรุ่นท่านเป็นอย่างมาก แต่ในฐานะการดำรงตำแหน่งผู้บริหารของเคย จึงโชคดีที่ร่วมชื่นชมยินดีกับความสำเร็จและความรุ่งเรืองของท่านทั้งหลายในโอกาสนี้ การที่ท่านได้ร่วมกันจัดงานขึ้นในโอกาสนี้ นับเป็นสิ่งดีอย่างหนึ่งที่ ลูกนนทบุรีทุกรุ่นทุกยุค ทุกสมัย ต่างรู้จักสามัคคี ไม่เคยทอดทิ้งกัน ขอเรียนว่า นี่คือสัจจะอันใหญ่ยิ่ง

ผมจึงขอคารวะ และขอแสดงความยินดีด้วยความจริงใจมา ณ โอกาสนี้

นายจรงค์ วชิรินทรรัตน์

รักษาการแทนอธิการบดีมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

